

M. Lauteschlager.

Χαμένο όνειρο

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. — Εἰς τὰς Θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ.

ΕΓΓΛΟΠΡΕΠΩΣ ἐγέ-
νοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ ἐγ-
καίνια τῆς ἐκθέσεως, ἥτις
ἔδραν ἔχει τὸ περιλάλητον
Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέ-
λου.

Εἶνε μία πρωτότυπος
ἐκθεσις «ἀναπαραστατική»

ἀντικατοπτρίζουσα τὴν ζωὴν τῆς Ῥώμης κατὰ τοὺς
παρελθόντας Μεσαιωνικοὺς χρόνους. Τὴν ἀρχαίαν
Ῥώμην ἀναπαριστᾷ ἡ ἐκθεσις τῶν Θερμῶν τοῦ Διο-
κλητιανοῦ. Τὴν νεωτέραν Ῥώμην, ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκ-
θεσις τῆς Ἰουλίας Ἐπαύλεως. Τὴν Μεσαιωνικὴν Ῥώ-
μην, τὴν μυστηριώδη καὶ ρωμαντικὴν, ἀναπαριστᾷ ἡ
ἐκθεσις τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ὑπάρχει ἐν ἀρχῇ ἐν πρωτότυπον τμήμα ὑπὸ τὴν
ἐπωνυμίαν «Ἡ ζωὴ τῶν ξένων ἐν Ῥώμῃ». Ὅλα τὰ
ἔθνη εἰς στενὰ δωμάτια χαριτωμένης κατασκευῆς
παριστάνουν καὶ ἐπιδεικνύουν τὸ αἰώνιον προσκύ-
νημα σοφῶν, ποιητῶν, καλλιτεχνῶν, οἱ ὅποιοι ἐνε-
πνεύσθησαν τὰς ὥραιότερας ἐμπνεύσεις των ἀπὸ τὴν
διαμονὴν των εἰς τὴν Αἰώνιαν Πόλιν.

Ἡ Γαλλία ἀναπαριστᾷ τὰ ἔχοντα σχέσιν μετὰ τὴν
Ἰταλίαν καὶ τὸν Ναπολέοντα, ἡ Ἀγγλία τὸν βίον τῆς
οἰκογενείας τῶν Στουάρτ, τῶν καθολικῶν βασιλέων
τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὁποίων οἱ τελευταῖοι βλαστοὶ ἐξο-
ριστοὶ ἀπέθανον ἐν Ῥώμῃ, ἡ Γερμανία στέλλει πρω-
τοτύπους εἰκόνας τῆς Ῥώμης ζωγραφηθείσας ἀπὸ τὸν
Γκαίτε. Ἡ Δανία ἔργα τοῦ μεγάλου Τορβάλδσεν της

ζήσαντος ἐν Ῥώμῃ. Ἡ Ρουμανία τέλος ἔχει ἴδιον πε-
ρίπτερον ἀναπαριστῶν οἰκίαν Ρουμάνου χωρικοῦ μετὰ
ὅλα τὰ καταφανῆ λείψανα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ
τῶν ἐνδυμάτων, κοσμημάτων, εἰκόνων καὶ ἀγιογρα-
φιῶν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ Ρουμάνοι διαβεβαίουσι
ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους.

Καὶ ἄλλα ἔθνη ἐκπροσωποῦνται εἰς τὴν περίε-
ρον αὐτὴν συλλογὴν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓνα ὑψηλὸν
ῥυθμὸν θαυμασμοῦ καὶ ἀγάτης τοῦ παγκοσμίου πνεύ-
ματος πρὸς τὴν Ῥώμην.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ τοπογραφικὴ ἐκθεσις τῆς Ῥώ-
μης, ἡ ἀναπαράστασις ἐνὸς μεσαιωνικοῦ διαμερίσμα-
τος μοναστηρίου, ἡ ἐκθεσις τῶν μεσαιωνικῶν ἐνδυμα-
σιῶν, τῶν προσωπίδων καὶ ἐνδυμασιῶν μεσαιωνικῶν
τῶν Ἀποκρέω, συλλογὴ ὄπλων παλαιῶν καὶ σκευῶν
οἰκιακῶν, μία τελεία ἀναπαράστασις ἐνὸς μεσαιωνι-
κοῦ φαρμακείου μετὰ βάζα πράγματι ἀρχαῖα κλπ. Καὶ
εἶνε ὅπως μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον καὶ μεγίστης
ἀξίας. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἓνα γυνδί καλλιτεχνικὸν
ἔχει ἀξίαν 35 χιλιάδων φράγκων. Ἐπίσης ὑπάρχει
μία θαυμασία καὶ μοναδικὴ συλλογὴ μεσαιωνικῶν
χειρουργικῶν ἐργαλείων μεγίστης ἀξίας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Αἴ-
θουσα τοῦ Ἀπόλλωνος» ἐν τῇ διαμερίσματι τῶν Πα-
πῶν ὑπάρχει θαυμασία ἐκθεσις εἰδῶν πορσελάνης γνω-
στῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαγιόλικα. Ὑπάρχουν πράγματα
μυθώδους ἀξίας. Τρία πιάτα σταλέντα ἀπὸ τὸ Παρίσι
διὰ νὰ ἐκτεθοῦν ὑπελογίσθησαν ἀντὶ διακοσίων πεν-
τήκοντα χιλιάδων φράγκων.

Ὑπάρχει ἐπίσης τμήμα ἐκθέσεως ἔργων τοῦ Μι-
χαὴλ Ἀγγέλου, καὶ εἰδῶν τέχνης.

Εἰς τὰς θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ εἰς ἓν ἰδιαίτερον φωτοπλημμυρισμένον περίπτερον παρατάχθησαν τὰ ἔκμαγα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης τὰ ὅποια ἡ ἐπιμονὴ καὶ εἰδικότης τοῦ κ. Καββαδία συνέλεξεν, ὅπως ἐκπροσωπήσουν κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἐορτὰς τῆς Ἰταλίας τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἔκθεσιν τῶν Θερμῶν τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τμήμα εἶνε τὸ Ἑλληνικόν.

Βάσις τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς ἦτο νὰ συγκεντρώσουν εἰς τὰς Θέρμας ὅλα τὰ πανταχοῦ τοῦ κόσμου σωζόμενα λείψανα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικυριαρχίας. Οὕτω πρώτη εἶνε ἡ αἰθουσα τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου μὲ ὅλα τὰ λείψανα τῶν θριάμβων του.

Ἐπειτα εἶνε ἡ αἰθουσα τῆς θεᾶς Ρώμης. Εἰς τὸ μέσον ὑπάρχει τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς Ρώμης σωζόμενον εἰς τὸ Καπιτώλιον. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ δὲ ὑπάρχουν δύο προτομαὶ τῆς μίας σωζομένης εἰς τὸ Λούβρον καὶ μία εἰς τὴν Δῆλον.

Κατόπιν ἔπονται αἱ αἰθουσαι αἱ περιλαμβάνουσαι τὰ Ἑλληνικὰ μνημεῖα τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς. Μετ' αὐτὰ τὰ τῆς Μυσίας, Παιωνίας καὶ Δακίας, ἐπαρχιῶν συμπεριλαμβανομένων σήμερον εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ Ρουμανίαν.

Ἐπειτα ἔπονται αἱ αἰθουσαι μὲ μνημεῖα τῆς ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἑλλυρίᾳ Ρωμαϊκῆς κατοχῆς. Κατόπιν «ἡ αἰθουσα τῆς Ἀχαΐας». Εἰς τὸ κέντρον κυριαρχεῖ τὸ κιονόκρανον τοῦ μνημείου τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, νικητοῦ τῆς περιφημοῦ μάχης τῆς Πίδνας. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκεται τὸ περίφημον ἱερὸν τῆς Ἀγκύρας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὸ ὅποῖον, ὥς γνωστὸν, περιέχει τὴν διαθήκην τοῦ Αὐγούστου. Ὑπάρχουν μνημεῖα τῆς Καρχηδόνας, Κυρηναϊκῆς, Περγάμου, Παλμύρας καὶ ἄλλων μερῶν, εἰς τὰ ὅποια ἐξηπλώθη ἡ θριαμβευτικὴ ἐξουσία τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

N. Aronson.

Προτομή Τολστόη

Ἡ Ἑλλάς ἀντὶ τῶν μουμιῶν τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς, ἠθέλησε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν διεθνή ἔκθεσιν τῆς Ρώμης ἐν σύνολον ὁμοιόμορφον καὶ πολύτιμον τῆς καθόλου ἐξελίξεως τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης.

Τὰ ἔκμαγα ἐτοποθέτησαν προχείρως ἐκεῖ, ὡς καὶ αἱ ἀληθῶς θαυμάσια εἰς μέγιστον σχῆμα φωτογραφία, πεντακόσια ἰὸν ἀριθμὸν, παριστῶσαι διάφορα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ τοπεῖα καὶ μνημεῖα ἀρχαῖα τε καὶ Μεσαιωνικά. Ἀργότερα θὰ ταξινομηθοῦν ἐπιστημονικῶς.

Τὸ σύνολον τῶν ἐκμαγείων ἐλήφθη μὲ πνεῦμα ἐπιστημονικῆς ἀρμονίας καὶ λογικῆς. Διὰ τῶν ἐκμαγείων τούτων παρέχεται μία πλήρης καὶ διαφωτιστικὴ εἰκὼν τῆς ἐν γένει ἐξελίξεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης, κατὰ τὴν γένεσιν, τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν κατὰπτωσιν αὐτῆς ἐν τέλει.

Ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὴν προϊστορικὴν, μὲ τὸν Μυκηναϊκὸν πολιτισμὸν, ἔρχεται κατόπιν ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἡ ὅποια ἐχρησίμευσεν ὡς πρόλογος εἰς τὴν κλασικὴν περίοδον ἡ ὅποια ἔχει φωτανγὴ ἀστέρα τὸν Φειδίαν καὶ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἀργεο-σικωνικῆς σχολῆς. Ἡ ἐποχὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης μὲ τὸν Φειδίαν, τὸν Σκόπαν, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Λύσιππον καὶ ἄλλους γίγαντας τῆς τέχνης.

Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ἀλεξανδρικὴ περίοδος τῆς κατὰπτώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπακολουθεῖ ἡ Ἑλληνο-ρωμαϊκὴ λεγομένη ἐποχὴ, μία περίοδος ἐστερημένη πρωτοτυπίας καὶ μεγαλοφυΐας.

Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας καὶ οἱ Γερμανοὶ πρίγκηπες ἔδειξαν μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν.

Ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν ὅλων ὁ γύψινος Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἡ πύλη τῶν Μυκηναίων μὲ τοὺς περιφρήμους λέοντας, γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς βεβήλους ἀκόμη ἐν Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ θαυμασίου δράματος τοῦ Δ' Ἀν-

νούντιο «Ἡ νεκρὰ πόλις», ὅπερ παίζεται εἰς τὰς ἀρχαίας Μυκήνας.

Ἡ Μυκηναϊκὴ Πύλη, διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα, μία θαυμασία ἐπιτάφιος στήλη εὐρεθεῖσα εἰς Βελανιδίτσαν, ἔργον τοῦ γλύπτου Ἀριστοκλέους, εἰς κίων ἀπὸ τὸ μνημεῖον τῶν Λυσισμαχιδῶν τοῦ Κεραιμειοῦ καὶ μερικὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα εὐρεθέντα ἐν Ἀκροπόλει κατὰ τὸ 1886 δίδουν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ἀφελοῦς πρωτοτόνου Ἑλληνικῆς τέχνης.

Μετ' αὐτὰ ἐπακολουθοῦν τὰ ἔργα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς (475 ἕως 323 π. χ.) θαυμάσια ἀνάγλυφα εὐρεθέντα ἐν Ἐλευσίνῃ, τὸ ἔσοχον ἀνάγλυφον τῆς Ἀθηνᾶς εὐρεθὲν ἐν Ἀκροπόλει, ἀνάγλυφον ἀπὸ τὴν μετώπην τοῦ Παρθενῶνος, δύο ἀγαλματίδια ἀναπαριστῶντα τὴν χαθὲν ἀγαλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ πλείστα ἄλλα ἀριστουργήματα εὐρεθέντα εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἐπιδαύρου, χρησιμεύουν ὡς εὐγλωττος ἑνδείξις τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποῖον ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἐπεται ἡ Ἀλεξανδρινὴ περίοδος μὲ τὸν κολοσσαῖον Πισειδῶνα τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, μὲ τὸ κολοσσαῖον ἐπίσης ἀγαλμα τῆς Θέμιδος τοῦ ἰδίου Μουσείου, καθὼς καὶ μὲ ἄλλα ἔκμαγα ἐκ τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν χαρακτηρίζοντα τελείως τὴν περιεργον περίοδον ἐκείνην τῆς τέχνης, καθ' ἣν οἱ καλλιτέχνη ἐπεζήτουν ἐν τῷ κολοσσαίῳ καὶ τῷ ἐπιβλητικῷ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τέχνης των.

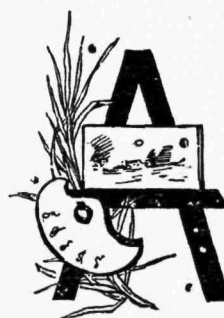
Καὶ τελευταῖα ἔρχεται ἡ Ἑλληνο-ρωμαϊκὴ περίοδος, ἡ ὅποια δύναται νὰ λεχθῇ ἡ ἐποχὴ τῶν ἀντιγράφων καὶ προτομῶν μὲ τὴν προτομὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, μὲ προτομὴν τοῦ Ἀντωνίου τῶν Πα-

τρῶν, μὲ δύο ἀνάγλυφα χορευτριῶν εὐρεθέντα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονυσίου καὶ ἄλλα. Παρ' αὐτά, κεχωρισμένα ὁμως, ἔρχονται ἐπιτάφια, ἀνάγλυφα καὶ πλάκες

ἐν αἷς κυριαρχοῦν αἱ ἐπιτύμβιοι πλάκες τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἰδίως οἱ τάφοι τοῦ Δεξιλέου καὶ Ἑρμοῦ.

Κ. Κ.

ΜΟΝΑ ΠΙΖΑ

ΝΕΚΑΘΕΝ τὸ αἰνιγματικὸν μεῖδιμα τῆς Μόννας Λίζας, συζύγου τοῦ Μεσσέρ Φραγκίσκου Τζοκόντο, ἧς τὰ χαρακτηριστικὰ ὁ Λεονάρδος δὲ Βίντσι κατηνάλωσε τέσσαρα ὅλα ἔτη ὅπως ἀναπαυστήσῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς

ὥραιότερους Πίνακάς του, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα θέματα εἰς τὰ ὅποια ἀσχολοῦνται οἱ τεχνοκρίται.

Ἐπὶ οὐδενὸς ἴσως καλλιτεχνικοῦ θέματος ἔγιναν τόσαι ζωηραὶ συζητήσεις καὶ ἐκείνοι ποὺ μόλις κατ'ὥρθωσαν νὰ ἀντικρύσουν κάποιον λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἤρχισαν νὰ κάμνουν τέτοιον θόρυβον, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι θέλουν νὰ συμμερισθοῦν τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου ζωγράφου.

Κάποιος τεχνοκρίτης ἐσχέφθη νὰ συλλέξῃ καὶ νὰ ἐκδώσῃ εἰς βιβλίον τὰς γνώμας τῶν συναδέλφων του τὰς σχετικὰς μὲ τὸ μεῖδιμα τῆς Μόννας Λίζας, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τζοκόντα». Τὸ βιβλίον εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον διότι εὐρίσκει τις ἐν αὐτῷ τὰς πλέον παραδόξους ἐξηγήσεις τοῦ μυστηρίου ποῦ φαίνεται πλανώμενον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Φλωρεντινῆς δεσποίνης.

Μερικοὶ, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Μπουρζέ δμοιολογοῦν μὲ θαυμαστὴν εὐλικρίνειαν ὅτι τοὺς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστηριώδες μεῖδιμα τῆς Μόννας Λίζας, ἐνῶ ἄλλοι δὲν διαστάζουν νὰ δμοιολογήσουν ὅτι τὸ ἐξήγησαν.

Κάποιος ἐκφέρει τὴν γνώμην ὅτι τὸ μεῖδιμα τὸ ὅποιον ὁ Λεονάρδος δὲ Βίντσι ἀπεικόνισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μοδέλου του ἀποτελεῖ «ἐγκυκλοπαιδικὴν σύνθεσιν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων» αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ρώμη, τὰ μεσαιωνικὰ ὄνειρα καὶ τῶν Βοργιών τὰ ὄργια, ὅλα αὐτὰ τὰ εὐρίσκει κανεὶς συνηγμένα εἰς τὸ μεῖδιμα τῆς συζύγου τοῦ μεσσέρ Φραγκίσκου.

Ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ, σχολιάζων τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Λεονάρδου, ἔγραψεν ὅτι αἱ πτέρυγες τοῦ δὸν Ζουάν θὰ ἐτήκοντο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀκτίνων τοῦ μαύρου ἡλίου τῶν βλεφάρων τῆς Μόννας Λίζας.

Ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ ὁποία καθὼς γυνή, δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ αἰσθάνεται μεγάλην συμπάθειαν διὰ τὴν Φλωρεντινὴν τὴν ὁποίαν ἀπηθανάτισεν ὁ χρωστήρ τοῦ διασήμεου ζωγράφου, ἀπεφάνθη ὅτι τὸ πλανώμενον εἰς τὰ χεῖλη τῆς γλυκῆς μεδίσσας εἶνε συνάμα καὶ τρομακτικόν, ὅπως τὸ μεῖδιμα τῆς Μεδοῦσης.

Οἱ περισσότερον θετικοὶ κριτικοὶ δὲν μᾶς φωτίζουν οὔτε αὐτοί. Ὁ Ταῖν π. χ. εἶνε τῆς γνώμης ὅτι τὸ μυστηριώδες μεῖδιμα τῆς Μόννας Λίζας δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἐκδήλωσις τῶν μυστηριωδῶν ἐπίσης σχέσεων τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ζωγράφου, εἰς βάρος τοῦ γέροντος συζύγου. Γερμανὸς κριτικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ νεῦρα ἐτάραξε προφανῶς ἡ θέα τῆς ὥραιας εἰκόνης, ἐξέφερε θεωρίαν τὸσον παρακινδυνευμένην ὥστε ν' ἀναγκασθῇ ὁ ἴδιος νὰ ζητῇ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας, φρονῶν, φαίνεται, ὅτι τὰς κριτικὰς τῶν ἔργων τῆς ζωγραφικῆς δὲν τὰς ἀναγινώσκουν κυρίαι καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ εἶχεν ἀναγνώστριάς.

Ἄλλη θεωρία εἶνε ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν εἰργάζετο ὁ Λεονάρδος ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὴν εἰκόνα τῆς Μόννας Λίζας, ἔχασεν αὕτη τὸ μονογενὲς θυγάτριόν της καὶ, ὅπως ἦτο ἐπόμενον, ἐλυπήθη υπερβολικὰ. Ὁ καλλιτέχνης παρήγγειλε τότε νὰ ἔλθουν γελωτοποιοὶ καὶ αὐληταὶ οἱ ὅποιοι ἐπαιζαν καὶ ἔκαμναν διάφορα ἀστεῖα ἐνῶ ἡ Λίζα ἐπόζαρε. Ἡ σύζυγος τοῦ μεσσέρ Φραγκίσκου ἠναγκάζετο τοιοῦτοτρόπως νὰ μειδιᾷ, ἀλλὰ συνάμα δὲν ἔφρουγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς πικρίας καὶ τῆς θλίψεως ποὺ ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ παιδιοῦ της.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ μεῖδιμά της φαίνεται τὸσον μυστηριώδες.

Πρὸ δύο ἐβδομάδων ἕνας Ἰσπανὸς τεχνοκρίτης ἔγραψεν ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Μόννας Λίζας ἡ εὐριοκομένη εἰς τὸ Λοῦδρον εἶνε ἀντίγραφον, ἡ γνησίᾳ δὲ εἰκὼν τοῦ Λεονάρδου εὐρίσκεται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Μαδρίτης.

—Τώρα ἐξηγεῖται τὸ μεῖδιμα τῆς Μόννας Λίζας—συμπεραίνει ὁ «Φιγαρό», σχολιάζων τὴν εἰδησιν—γελᾷ μὲ τὴν ἀνοησίαν τοῦ Ἰσπανοῦ.